FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT JEAN MISCHO

föredraget den 18 maj 2000 *

1. Bolaget Metsä-Serla Oy, tidigare Finska kartongföreningen (Finnboard) (nedan kallat Finnboard) har genom ansökan, som inkom den 29 juli 1998, överklagat förstainstansrättens dom av den 14 maj 1998, Finnboard mot kommissionen [1] (nedan kallad den överklagade domen), genom vilken utslag fälldes i den av Finnboard väckta talan mot kommissionens beslut 94/601/EG av den 13 juli 1994 om ett förfarande för tillämpning av artikel 85 i EG-fördraget (IV/C/33.833 — kartong [2]) (nedan kallat beslutet). Genom beslutet bötfälldes 19 tillverkare och leverantörer av kartong inom gemenskapen för att ha överträtt artikel 85.1 i EG-fördraget (nu artikel 81.1 EG). När det gäller de böter som Finnboard ålades föreskrivs följande i artikel 3 v i beslutet:

"Finnboard — Finska kartongföreningen, böter på 20 000 000 ecu, för vilka Oy Kyro AB är solidariskt ansvarigt tillsammans med Finnboard för 3 000 000 ecu, Metsä-Serla Oy för 7 000 000 ecu, Tampella Corp. för 5 000 000 ecu och United Paper Mills Ltd för 5 000 000 ecu."

2. I förstainstansrätten yrkade Finnboard att beslutet skulle ogillas till den del det avser Finnboard och, i andra hand, att böterna skulle nedsättas.

3. Förstainstansrätten biföll delvis Finnboards talan genom att den delvis ogiltigförklarade förbudet för klaganden att i framtiden delta i vissa former av informationsutbyten mellan företag inom kartongbranschen men ogillade talan i övrigt, bland annat med avseende på de böter som klaganden har ålagts.

4. För en fullständig redogörelse för de argument som Finnboard anförde mot beslutet och anledningen till varför förstainstansrätten fann att den bara kunde godta vissa av dem, hänvisas till den överklagade domen, med undantag av att jag här erinrar om att Finnboard är en branschorganisation bildad enligt finsk rätt som år 1991 hade sex medlemmar, däribland kartongtillverkarna Oy Kyro AB, Metsä-Serla Oy, Tampella Corporation och United Paper Mills Ltd, och som marknadsför, i viss mån genom egna dotterbolag, dessa fyra medlemmars kartongproduktion inom hela gemenskapen.

* Originalspråk: franska.

1 — T-338/94 (REG 1998, s. II-1617).

2 — EGT L 243, s. 1.

5. Finnboard har i överklagandet yrkat att domstolen skall

I — upphäva den överklagade domen, med undantag för ogiltigförklaringen av artikel 2 första till och med fjärde stycket genom vilken klagandens talan bifölls, och avgöra tvisten slutligt enligt följande:

1) ogiltigförklara, i den del det gäller klaganden, kommissionens beslut som översändes till klaganden den 5 augusti 1994 och som offentliggjordes i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* den 19 september 1994,

i andra hand,

sätta ned böterna,

2) förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna,

II — alternativt

upphäva den överklagade domen samt återförvisa ärendet till förstainstansrätten för avgörande.

6. Kommissionen, som är svarande i såväl förstainstansrätten som i domstolen, har för sin del yrkat att domstolen skall

— ogilla överklagandet,

— förplikta klaganden att ersätta rättegångskostnaderna i domstolen,

och framställer för övrig samma yrkanden som i förstainstansrätten, nämligen

— ogilla talan,

— förplikta klaganden att ersätta rättegångskostnaderna.

7. Finnboard har anfört följande fem grunder till stöd för sitt överklagande:

— Beslutets bristande motivering vad avser fastställelsen av de böter som klaganden har påförts,

— åsidosättande av artikel 15.2 i förordning nr 17 av den 6 februari 1962, Första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar 85 och 86 i EG-fördraget,[3] genom det sätt på vilket kommissionen använde sitt utrymme för skönsmässig bedömning för att nedsätta böterna för vissa av deltagarna i den konkurrensbegränsade samverkan,

— åsidosättande av artikel 15.2 i förordning nr 17 vad avser fastställandet av relevant omsättning,

— åsidosättande av artikel 15.2 i förordning nr 17 genom att det vid fastställandet av böternas storlek inte beaktades att samverkan inte hade haft någon inverkan på priserna,

— maktmissbruk och åsidosättande av icke-diskrimineringsprincipen som kommissionen gjorde sig skyldig till när den avrundade de böter som klaganden ålagts.

8. För att undvika onödiga upprepningar skall, i den mån det behövs, en detaljerad redogörelse för dessa grunder lämnas allteftersom de tas upp till behandling.

Den första grunden: bristande motivering av beslutet vad avser fastställelsen av böterna

9. Klaganden har gjort gällande att förstainstansrätten inte utan att åsidosätta artikel 190 i EG-fördraget (nu artikel 253 EG) kunde konstatera att beslutet var bristfälligt motiverat med avseende på de böter som klaganden hade påförts och samtidigt underlåta att ogiltigförklara beslutet.

10. Eftersom denna grund överensstämmer med den som Mo och Domsjö AB har anfört i mål C-283/98 P, hänvisas till mitt förslag till avgörande av samma dag i det målet.

3 — EGT 13, 1962, s. 204; svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 8.

Den andra grunden: avseende reduceringen av böterna för vissa av deltagarna i den konkurrensbegränsande samverkan

11. Under denna grund har klaganden anmärkt mot förstainstansrätten att den inte underkände det sätt på vilket kommissionen utnyttjade sitt utrymme för skönsmässig bedömning när den nedsatte böterna för vissa av de företag som ålagts böter för att ha deltagit i konkurrensbegränsande samverkan på kartongmarknaden.

12. Såsom kommissionen själv har framhållit beviljades vissa koncerner en väsentlig reducering av böterna uttryckt i procent med utgångspunkt i allmänna kriterier, såsom vidden av och tidpunkten för samarbetet med kommissionen under det administrativa förfarandet.

13. På det sättet fick två företag sina böter reducerade med två tredjedelar för att de på ett mycket tidigt stadium hade erkänt ett åsidosättande av konkurrensreglerna, medan andra företag, vilka vidgått de omständigheter som meddelandet om anmärkningar bygger på, fick sina böter reducerade med en tredjedel.

14. Detta förfaringssätt har kommissionen sedermera på sätt och vis fastställt i sitt meddelande om riktlinjer för hur den skall fastställa bötesbelopp vid brott mot konkurrensreglerna.

15. Enligt klaganden antog kommissionen genom detta förfaringssätt, helt utan lagligt stöd, en generell och abstrakt rättsregel, trots att den är skyldig att göra bruk av sitt utrymme för skönsmässig bedömning i varje enskilt fall samt att den väsentligt åsidosatte rätten till försvar. Därigenom har kommissionen gjort sig skyldig till ett dubbelt åsidosättande av gemenskapsrätten, vilket förstainstansrätten borde ha underkänt.

16. När det gäller den första anmärkningen skall det för det första erinras om att artikel 15.2 i förordning nr 17 inte innehåller en uttömmande uppräkning av de kriterier som kommissionen kan beakta när den fastställer böternas storlek [4] och att domstolen i domen i målet Sandoz prodotti farmaceutici mot kommissionen [5] fastställde att ett företags förhållningssätt under det administrativa förfarandet är ett sådant kriterium som kan beaktas vid fastställelsen av bötesbeloppet.

17. Vidare erinras om att kommissionens riktlinjer för hur böter skall fastställas saknar betydelse i förevarande fall, eftersom de utarbetades efter att det beslut som Finnboard anförde klagomål mot vid förstainstansrätten hade fattats.

4 — Se dom av den 17 juli 1997 i mål C-219/95 P, Ferriere Nord mot kommissionen (REG 1997, s. I-4411), punkterna 32 och 33.

5 — Dom av den 11 januari 1990 i mål C-277/87 (REG 1990, s. I-45)

18. Klagandens hållning är framför allt paradoxal. Klaganden har anmärkt mot att kommissionen på sätt och vis har utarbetat tabeller, enligt vilka böterna reduceras i förhållande till de olika samverkansdeltagarnas förhållningssätt under det administrativa förfarandet, och på så sätt ersatt den individuella bedömning som skall kännetecknа kommissionens införande av sin sanktionsrätt enligt förordning nr 17 med en allmän regel.

19. Säkert hade kommissionen, om den inte hade angett det klara sambandet mellan de olika medlemmarnas attityder under det administrativa förfarandet och vars och ens nedsättning, anklagats för godtycklighet eller åtminstone för att inte ha uppfyllt samtliga kriterier som skall garantera likabehandling.

20. Eftersom kommissionen helt enkelt har bemödat sig om att utveckla en både tydlig och logisk praxis som omfattar både individuell bedömning och kriterier som garanterar likabehandling, anser jag det vara obefogat av Finnboard att anklaga kommissionen för att missbruka lagstiftningsmakten, som den förvisso aldrig har tillerkänts men heller aldrig gjort anspråk på att få.

21. Klarar den andra anmärkningen bättre av en granskning än den första? Det tror jag inte.

22. Ett beviljande av en reduktion av böterna för de företag som är samarbetsvilliga innebär enligt klaganden inte bara en bestraffning av de företag som vill försvara sig och som slutligen åläggs högre bötesbelopp än vad de bolag som genast erkände överträdelsen åläggs, utan kan till och med avskräcka dem som skulle vilja försvara sig från att göra det, på grund av det höga pris de får betala för att utöva denna grundläggande rättighet.

23. Det förefaller mig uteslutet att en sådan situation skulle kunna uppstå på grund av att företagens samarbetsvilja beaktas.

24. Till att börja med kan det konstateras att ett företag som, i sin fulla rätt, inte visar större samarbetsvilja än vad som krävs enligt förordning nr 17 inte av den anledningen kan ådömas högre böter. Företaget bestraffas i proportion till överträdelsens svårighetsgrad, vilken bedöms i enlighet med de kriterier som enligt domstolen lagligen kan beaktas.

25. Vidare har man svårt att föreställa sig att ett företag skulle anmäla sig själv för en överträdelse som det som inte har begått — i motsats till vad kommissionen misstänker — i hopp om att de böter som det trots allt fruktar att det kommer att ådömas skall nedsättas.

26. Påståendet skulle bara varit berättigat om det visade sig att kommissionen inte tvekar att bestraffa företag utifrån sin egen blotta övertygelse, utan att bry sig om att styrka förekomsten av en överträdelse och vem som skall hållas ansvarig därför.

27. Detta är ännu mer irrationellt, eftersom det förutsätter en fullständig förlust av tilltron till gemenskapsdomstolarna, betraktade som oförmögna eller obenägna att underkänna ett eventuellt maktmissbruk hos kommissionen.

28. Slutligen kan denna praxis i fråga om reducering hämta stöd i domstolens fasta rättspraxis som citeras ovan. [6] För fullständighetens skull skall det påpekas att Finnboard inom ramen för sin andra grund även har gjort gällande att förstainstansrätten borde ha underkänt den otillräckliga motiveringen vad avser de nedsatta böterna för vissa företag. Det argumentet kan inte godtas. Beslutet innehåller nämligen en tydlig motivering på den punkten i punkterna 171 och 172:

"171 Vad gäller samarbetet mellan de olika tillverkarna och kommissionen under den tid som undersökningen pågick står det klart att Stora och Rena skiljer sig från de övriga tillverkarna.

Även om det finns starka skriftliga bevis för att det föreligger en överenskommelse, har Storas och Renas omedelbara erkännanden av överträdelsen och de detaljerade bevis som dessa bolag har inlämnat till kommissionen påtagligt underlättat fastställandet av sanningen och minskat nödvändigheten av att stödja sig på indirekt bevisning samt otvivelaktigt påverkat andra tillverkare som annars kanske skulle ha fortsatt förneka överträdelsen. Rena har för sin del frivilligt överlämnat viktiga dokument till kommissionen.

De böter som Stora och den lilla tillverkaren Rena normalt skulle ha ådömts skall därför reduceras väsentligt.

172 De tillverkare som från första början av förfarandet, det vill säga i sina svar på meddelandet om anmärkningar, inte har bestritt de huvudsakliga påståendena om sakomständigheter på vilka kommissionen grundade sina anmärkningar gentemot dem skall också för sin inställning tillerkännas en reduktion av sina bötesbelopp, även om detta sker i ringare utsträckning än för Stora och Rena.

Dessa tillverkare är Buchmann, Europa Carton, Fiskeby, KNP, Papeteries de Lancey, Sarrió, Enso Española och Weig."

6 — Se fotnot 1.

29. Mot bakgrund av de krav som ställs i enlighet med domstolens fasta rättspraxis på området, och på vilken min slutsats om att överklagandet inte skall vinna bifall på Finnboards första grund baseras, förtjänar inte denna motivering någon kritik.

30. Av det ovan anförda följer att Finnboards andra grund skall underkännas.

Den tredje grunden: avseende den omsättning som skall beaktas vid beräkningen av de böter som klaganden har ådömts

31. Den tredje grunden har i förhållande till förstahandsyrkandet framställts i andra hand, eftersom den inriktar sig på en reducering av bötesbeloppet trots att klaganden har ifrågasatt huruvida en sådan över huvud taget är välgrundad. Under denna grund har klaganden vänt sig både mot att kommissionen när den fastställde den omsättning som låg till grund för böterna beaktade omsättningen hos de fyra tillverkare vars produktion saluförs med hjälp av en mellanhand och mot kommissionens fastställande av omsättningen hos dessa fyra tillverkare.

Den omsättning som skall beaktas

32. Finnboard har till stöd för sin första anmärkning gjort gällande att det, trots att föreningsmedlemmarna stod som mottagare av meddelandet om anmärkningar och att de därigenom hade förvarnats om att kommissionen ämnade ålägga dem böter, inte framgår av beslutet att de gjort sig skyldiga till någon överträdelse, varför deras omsättningar inte kunde beaktas när böternas storlek skulle fastställas, eftersom det enligt lydelsen av artikel 15.2 i förordning nr 17 är omsättningen i de företag som deltagit i överträdelsen som skall beaktas.

33. Klaganden har inte ifrågasatt att det av rättspraxis följer, i fråga om företagssammanslutningar, att de deltagande företagens omsättningar kan tas i beaktande men har påpekat att detta enligt förstainstansrätten förutsätter att sammanslutningen kan binda sina medlemmar, det vill säga att dessa enligt klaganden har deltagit i överträdelsen.

34. Det var fel av förstainstansrätten att fastställa att Finnboard kunde binda sina medlemmar genom att ingå försäljningsavtal för deras räkning.

35. Vidare motsade förstainstansrätten sig själv när den förklarade att klaganden, som motivering till varför denne ådömdes böter, hade agerat självständigt och sedan, i

domen i målet Metsä-Serla m.fl. mot kommissionen,[7] fastställde att Finnboard, som motivering till att medlemmarna hade ansetts solidariskt ansvariga för betalningen av de böter som Finnboard ålades, hade agerat som hjälporgan till de nämnda medlemmarna.

36. Kommissionen har enligt min mening bemött dessa påståenden på ett fullt tillfredsställande vis.

37. Kommissionen har gjort gällande att i fråga om en företagssammanslutning, vilket klaganden faktiskt utgör, förutsätter inte ett beaktande av medlemmarnas omsättningar, vilka ger en möjlighet att bestämma straffet i proportion till företagens storlek och marknadsstyrka, att domstolen har konstaterat att företagen i fråga deltagit i överträdelsen, utan det enda krav som ställs är att sammanslutningen kan binda sina medlemmar.

38. Kommissionen har till stöd för denna tolkning av artikel 15.2 i förordning nr 17 hänvisat till förstainstansrättens dom i målet CB och Europay mot kommissionen[8], enligt vilken:

"Förstainstansrätten anser att användningen av den allmänna termen 'överträdelse' i artikel 15.2 i förordning nr 17 utan åtskillnad omfattar avtal, samordnade förfaranden och beslut av företagssammanslutningar och att dess tillämpning tyder på att de i denna bestämmelse fastställda övre gränserna på samma sätt kan tillämpas på avtal och samordnade förfaranden som på beslut av företagssammanslutningar. Av detta följer att den övre gränsen på 10 procent av omsättningen skall beräknas i förhållande till omsättningen för varje företag som medverkar i de avtal och samordnade förfaranden det är fråga om eller för alla företag som är medlemmar i företagssammanslutningar, inte minst på grund av att dessas interna regler tillåter dem att ingå avtal som binder medlemmarna.

Att denna analys är välgrundad följer av att man i samband med fastställelsen av bötesbeloppet bland annat kan beakta företagets möjlighet att särskilt på grund av sin storlek och ekonomiska styrka påverka marknaden, vilket företagets omsättning ger antydan om (domstolens dom av den 7 juni 1983, Musique diffusion française m.fl. mot kommissionen, 100/80—103/80, REG 1993, s. 1825, punkterna 120 och 121), samt den avskräckande verkan som dessa böter bör ha (förstainstansrättens dom av den 10 mars 1992, Solvay mot kommissionen, T-12/89, REG 1992, s. II-907, punkt 309). Den inverkan en

7 — Dom av den 14 maj 1998 i de förenade målen T-339/94—T-342/94 (REG 1998, s. II-1727) som också är föremål för överklagande (C-294/98 P) i vilket jag har lämnat ett förslag till avgörande denna dag.

8 — Dom av den 23 februari 1994 i de förenade målen T-39/92 och T-40/92 (REG 1994, s. II-49).

företagssammanslutning kan ha på marknaden är i själva verket inte beroende av dess egen 'omsättning', som varken avslöjar dess storlek eller ekonomiska styrka, men väl av dess medlemmars omsättning som ger en antydan om dess storlek och ekonomiska styrka."

39. Kommissionen har även hänvisat till förstainstansrättens dom i målet SPO m. fl. mot kommissionen,[9] vari ovanstående uttalande fastställdes på varje punkt.

40. När det gäller frågan huruvida Finnboard faktiskt kunde binda sina medlemmar har kommissionen med rätta invänt att domstolen inte kan pröva klagandens anmärkning i ett mål om överklagande, eftersom den har att göra med de faktiska omständigheterna som, inom gränser som det i det aktuella fallet inte har påståtts har överskridits, det endast ankommer på förstainstansrätten att pröva.

41. När det gäller den påstådda motstridigheten mellan den dom som förstainstansrätten meddelade beträffande den talan som väcktes av Finnboard och den som meddelades beträffande den talan som väckts av Finnboards medlemmar i de ovan nämnda målen T-339/94—T-342/94, har kommissionen gjort gällande att den andra domen inte alls motsäger den första, utan stärker den, eftersom konstaterandet av att Finnboard hade rätt att förhandla om priser och om andra försäljningsvillkor med de slutliga kunderna, med iakttagande av de riktlinjer som medlemsbolagen hade fastställt och som Finnboard följde, innebar att det förelåg en ekonomisk enhet som, om behov förelåg, skulle kunna motivera att Finnboards böter hade beräknats på grundval av medlemmarnas omsättningar.

42. Under samma anmärkning erinrar klaganden även mot att förstainstansrätten konstaterade att klaganden inte hade något eget ekonomiskt intresse av att delta i en prissamverkan. Enligt klaganden ledde varje höjning av försäljningspriset på kartong automatiskt till en höjning av det emotsedda kommissionsarvodet.

43. Såsom kommissionen har påpekat utgjorde den faktiska höjningen av kommissionsarvodet, förutom att det rör sig om ett konstaterande av de faktiska omständigheterna, endast en mycket liten andel av försäljningspriset och kunde i vart fall inte vara annat än av försumbart intresse för Finnboard, medan en eventuell vinstökning för klaganden definitivt skulle ha gagnat dess medlemmar.

44. Om det å ena sidan är lönlöst för Finnboard att anmärka mot att medlemmarnas omsättningar beaktades skulle man, å andra sidan, kunna ge Finnboard rätt i fråga om dess anmärkning mot det sätt på vilket kommissionen — med förstainstansrättens goda minne — beräknade omsättningen?

9 — Dom av den 21 februari 1995 i mål T-29/92 (REG 1995, s. II-289), punkt 385.

Beräkningen av den omsättning som skall beaktas

45. Finnboard har anfört klagomål mot att förstainstansrätten inte underkände kommissionens beslut om att, för beräkningen av bötesbelopp, inte beakta de av klaganden ingivna uppgifterna om medlemsbolagens omsättningar och att förstainstansrätten inte motiverade varför den förkastade klagandens argumentation på denna punkt.

46. Den sistnämnda anmärkningen verkar inte helt grundlös, eftersom man skulle kunna förvänta sig att förstainstansrätten, med hänsyn till att den i fråga om de övriga parterna i överenskommelsen använde sig av de uppgifter som de berörda parterna hade inkommit med, förklarar varför det var motiverat att inte behandla klaganden på samma sätt.

47. Därmed inte sagt att detta skulle motivera ett upphävande av den överklagade domen, då klaganden faktiskt visste varför kommissionen inte hade ansett sig kunna använda sig av klagandens sifferuppgifter utan ansett det vara nödvändigt att göra en egen uppskattning.

48. Med hänsyn till försäljningssiffrorna, som ingen längre bestrider — efter undanröjande av ett missförstånd — blev det nämligen uppenbart för kommissionen att de omsättningar som hade uppgetts byggde på ett försäljningspris som låg nära 15 procent under det pris som Finnboard hade uppgett i sina offerter till sina största kunder i Förenade kungariket, såsom framgår av ett konfidentiellt protokoll som påträffats i klagandens lokaler.

49. Med hänsyn till sådana uppgifter kunde kommissionen knappast fästa någon tilltro till de revisorsintyg som klaganden hade ingivit, särskilt med hänsyn till att klaganden inte lämnade några klargöranden angående de tveksamheter som framkommit.

50. Eftersom klaganden inte hörsammade kommissionens begäran på denna punkt kan den inte klandra förstainstansrätten för att den låtit bevisbördan gå över på klaganden.

51. Klagandens tredje grund skall således helt och hållet underkännas.

Den fjärde grunden: angående förstainstansrättens beslut om att inte beakta att avtalet inte hade haft någon inverkan på priserna

52. Den argumentation som klaganden har utvecklat under denna grund, vilken syftar

till att visa att förstainstansrätten, efter att ha konstaterat att kommissionen inte hade styrkt samtliga verkningar som överenskommelsen påstods ha haft, inte kunde avstå från att fastställa att överträdelsen var mindre allvarlig än vad kommissionen hade påstått och i konsekvens därmed nedsätta bötesbeloppet, är identisk med den som Mo och Domsjö har anfört i det ovannämnda målet C-283/98 P. Eftersom jag lämnar ett förslag till avgörande denna dag i det målet hänvisar jag till det förslaget för en redogörelse av anledningen till att denna grund skall underkännas.

55. Denna grund kan således inte, enligt kommissionen, tas upp till prövning eller skall i vart fall underkännas.

Den femte grunden: att kommissionen gjorde sig skyldig till maktmissbruk genom att godtyckligt avrunda bötesbeloppet beträffande klaganden

53. Finnboard har gjort gällande att kommissionen fastställde böterna med hjälp av den beräkningsmetod som avslöjades när kommissionen besvarade en av förstainstansrättens frågor och därefter avrundade bötesbeloppet uppåt. Detta förfaringssätt, vilket är helt omotiverat, utgör ett maktmissbruk varigenom klaganden utsätts för diskriminering, eftersom en avrundning av beloppet i fråga om andra bolag hade gjorts åt motsatt håll och således lett till en minskning av bötesbeloppet.

54. Kommissionen, som inte har förnekat att den avrundade de siffror som den räknade fram, har påpekat att detta argument anfördes först vid förhandlingen i förstainstansrätten. Dessutom anser kommissionen för det första att en avrundning av beloppet i klagandens fall endast ändrade bötesbeloppet med 1 procent, det vill säga att den utgjorde en närmast obetydlig förändring, och för det andra att andra bötfällda företag drabbades av motsvarande avrundningar uppåt.

56. Jag anser att grunden kan prövas, eftersom klaganden när den väckte talan inte hade någon exakt kunskap om hur böterna hade beräknats och därför hade rätt att ifrågasätta beräkningssättet för första gången vid förhandlingen vid förstainstansrätten.

57. Jag anser dock att den skall underkännas, men inte av den anledning som kommissionen har uppgett. Det förefaller aningen självrådigt att anse en enprocentig variation försumbar när bötesbeloppet uppgår till 20 000 000 ecu och föga övertygande att påstå att en diskriminering som flera företag fått utstå inte längre utgör en diskriminering.

58. Svaret är nog enklare än så och kan begränsas till en erinran om att bötesbeloppet inte enbart är resultatet av en matematisk formel. Eftersom fastställelsen av ett bötesbelopp inte utgår från någon exakt avvägning, kunde förstainstansrätten inom ramen för sin fulla prövningsrätt lagligen anse att det bötesbelopp som kommissionen hade fastställt var ett lämpligt belopp, trots att de siffror som hade räknats fram med hjälp av en viss beräkningsmetod hade avrundats uppåt.

59. När undersökningen av Finnboards fem grunder nått sitt slut kan jag inte annat än konstatera att ingen av dem kan godkännas och följaktligen skall för det första överklagandet lämnas utan bifall och för det andra klaganden förpliktas att bära samtliga rättegångskostnader som uppkommit vid domstolen.

Förslag till avgörande

60. Jag föreslår att domstolen fastställer att

— det överklagande som Mestä-Serla Sales Oy gett in mot förstainstansrättens dom av den 14 maj 1998 i mål T-338/94, Finnboard mot kommissionen, skall ogillas,

— Metsä-Serla Sales Oy skall ersätta rättegångskostnaderna vid domstolen.